

større Skjel til at beklage sig end Skriftebarnet selv. Ingen ser, at det har sin Rod i en *hel Tilstand*. Det er mod denne, man har at vende sig, som den eneste værdige Gjenstand for vor Klage, men en Klage, som har Kraft til at *løfte sig for Alle*, Mod til »at lyde ud over Murene.«

Skjøndt nu dette ikke er Meningen med hvad der velforseglet sendes Dem her, sker det dog, jeg gjentager det, på alle mine Søstres Vegne. Således som det er gået mig på min sørgelige Bane, vilde det være gået hver eneste Sjæl af dem, havde de indtaget en Stilling som min. Her er Loven lige for Alle.

Og Loven har her et fast Grundlag at bygge på, *og det er en i vor Nation siden Arilds Tid indgroet Ringeagt for kvindelig Produktion, navnlig den literære*, en Ringeagt, som man vil træffe i skønneste Enighed, hvad man så yder, hvilke Betyg, udstedt af vore første æstetiske Skjønsmænd, man kan have velforvaret i Skrinet. Man vil træffe denne Ringeagt i alle Skikkelser, ligesom Redaktørers og Forlæggeres lidt medlidende nedladende Betæneligheder... er det Morskab? hvis ikke!... til Korrektørers og Sætteres sorgløse, »pyt, med »Damesager«, behøver man ikke at ta' det så nøje.« Havde jeg ikke ved egne Anstrengelser reddet visse af mine Bøger fra den Skjebne at blive uforståelige — det er nok, at de er *uforståede* — så skulde De sét, hvorledes de vilde blevet. Under det flerhundredårige danske Herredømme, ja til et godt Stykke op i vor Selvstændighedstid, er der på enkelte Undtagelser nær, jo heller ikke optrådt nogen kvindelig Forfatter hos os, medens andre Lande, og navnlig efter Revolutionen, har flere af stor Betydning at opvise.

Vor Nation skal altså først vænne sig til Fænomenet, ikke mindre omstridt og betvivlet end ethvert andet Fabeldyr. Derefter kan vi måske øjne Tider, hvor det videnskabelig erkjendes og klassificeres som et virkeligt, kun lidt mer usædvanligt Sødyr. Men *Behandlingen* deraf vil næppe lide nogen Forandring, dertil har vi lange Udsigter. Den er nu en Gang, uadskillelig fra vort hele, noksom bekjendte, kvindelige Lønningssystem, fast indforlivet i vort Folks Bevidsthed, som det ene billige og rigtige.

Nej, Kjelland, endnu har jeg ikke klaget. Jeg har så vidt som det stod i en Dødeligs Magt båret dette mit Livs bitter-